

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobkyně: X, nar. X
státní příslušnost X
bytem X

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2024, č. j. MV-74620-6/SO-2024

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 20. 6. 2024, č. j. MV-74620-6/SO-2024, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 20. 6. 2024, č. j. MV-74620-6/SO-2024 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo rozhodnuto o žádosti žalobkyně o nové posouzení důvodů pro

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

neudělení dočasné ochrany tak, že v případě žalobkyně je dán důvod pro neudělení dočasné ochrany podle § 4 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*Lex Ukrajina*“), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně v podané žalobě uvedla, že je občankou Ukrajiny, která území Ukrajiny opustila po 24. 2. 2022. Je tedy osobou podle § 3 *Lex Ukrajina*, neboť se na ni povinně vztahuje Prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „*Prováděcí rozhodnutí Rady*“).
3. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) *Lex Ukrajina* neodpovídá znění Směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „*Směrnice o dočasné ochraně*“) a Prováděcímu rozhodnutí Rady. K okamžitému udělení dočasné ochrany je dostatečné prokázání státní příslušnosti (nebo mezinárodní ochrany udělené na Ukrajině), pobytu na Ukrajině a případě rodinných vazeb.
4. Žalobkyně dále namítala, že Směrnice o dočasné ochraně nezná jako důvod pro vyloučení přístupu cizince k dočasné ochraně „podání žádosti o dočasnou ochranu v jiném členském státě“. *Lex Ukrajina* v tomto směru odporuje Směrnici o dočasné ochraně. Žalobkyni dále svědčí právo pobývat v zemi podle svého výběru zakotvené v čl. 16 preambule Prováděcího rozhodnutí Rady. Pohyb a získání dočasné ochrany v jiném členském státě je povolen a nemůže být vyloučen národní právní úpravou pouze z rozhodnutí jediného členského státu.
5. Žalobkyně odkázala na dokument Komise s názvem *Frequently asked questions received on the interpretation of the Temporary Protection Directive and Council Implementing Decision 2022/382* (dále jen „*dokument Komise*“), podle kterého má být dočasná ochrana požívána vždy pouze v jednom členském státě. Podle operativních pokynů vydaných Komisí dne 21. března 2022, osoba, na kterou se vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady (EU) 2022/382, má právo zvolit si členský stát, ve kterém chce požívat práv spojených s dočasnou ochranou, neboť členské státy se rozhodly upustit od použití článku 11 Směrnice o dočasné ochraně. Členský stát je povinen zajistit práva podle Směrnice o dočasné ochraně po dobu, po kterou osoba spadá do jeho oblasti působnosti, bez ohledu na to, zda byla osoba dříve registrována v jiném členském státě: Členský stát totiž nemůže odmítnout registrovat osobu spadající do oblasti jeho působnosti, a tím případně omezit přístup k právům této osoby v dotčeném členském státě z důvodu, že je osoba registrována v jiném členském státě. Žalobkyně měla za to, že se lze přestěhovat do jiného státu a získat tam dočasnou ochranu i poté, co již cizinec požádal anebo disponoval dočasnou ochranou v jiném členském státě. V souladu se zněním a predestřeným výkladem evropských předpisů postupují jiné členské státy.

III.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření popsala, proč podle jejího názoru česká právní úprava neodporuje unijní právní úpravě. Správní orgány byly při vyřizování žádosti primárně vázány českou právní úpravou, kterou byla Směrnice o dočasné ochraně do právního řádu ČR implementována. Podle žalované nelze z unijních předpisů dovodit, že by žalobkyně měla právo na přiznání dočasné ochrany, pokud jí již byla přiznána jiným členským státem. Žalobkyně je podle žalované stále držitelkou dočasné ochrany v Německu, která je platná až do 4. 3. 2025. Žalobkyně tedy není nucena vycestovat na Ukrajinu. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

IV.

Obsah správního spisu

7. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
8. Dne 25. 3. 2022 byla žalobkyni v ČR udělena dočasná ochrana, která jí byla následně prodlužována. Dne 18. 2. 2024 byl žalobkyni zneplatněn vízový štítek poté, co bylo zjištěno, že žalobkyně disponovala německým vízem. Žalovanou bylo později upřesněno, že se jednalo o osvědčení o udělení dočasné ochrany, která byla žalobkyni dne 27. 4. 2022 udělena v Německu.
9. Proto žalobkyně podala dne 21. 2. 2024 znovu žádost o udělení dočasné ochrany v ČR, která jí však nebyla udělena, přičemž důvody neudělení byly žalobkyni sděleny informací Ministerstva vnitra ČR ze dne 3. 4. 2024, č. j. OAM-308715-6/DO-2024. Žalobkyně následně podala žádost o nové posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany.
10. Dne 20. 6. 2024 pak žalovaná vydala napadené rozhodnutí, kterým dospěla k závěru, že je v případě žalobkyně dán důvod pro neudělení dočasné ochrany podle § 4 odst. 1 Lex Ukrajina ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců. Tento důvod podle žalované spočíval v tom, že žalobkyně požádala a získala dočasnou ochranu v jiném členském státě.

V.

Právní posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2023, č. j. 5 Azs 39/2023-24 rozhodnutím, které lze napadnout žalobou podle § 65 zákona č. 152/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).
12. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
13. Podle § 3 odst. 1 Lex Ukrajina *Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady.*
14. Podle čl. 2 odst. 1 písm. a) *Prováděcího rozhodnutí Rady se toto rozhodnutí vztahuje na následující kategorie osob vysídlených z Ukrajiny dne 24. února 2022 nebo po tomto datu v*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala: a) ukrajinští státní příslušníci pobývajících na Ukrajině před 24. únorem 2022.

15. Podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie.
16. Podle § 4 odst. 1 Lex Ukrajina na řízení o udělení dočasné ochrany se obdobně použijí ustanovení zákona o pobytu cizinců na území České republiky o udělování víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky.
17. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.
18. Podle čl. 8 odst. 1 Směrnice o dočasné ochraně členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady.
19. Podle čl. 11 Směrnice o dočasné ochraně členský stát převezme zpět osobu požívající na jeho území dočasné ochrany, pokud se tato osoba v průběhu doby stanovené rozhodnutím Rady podle článku 5 bez povolení zdržuje na území jiného členského státu nebo se bez povolení snaží na toto území vstoupit. Na základě dvoustranné dohody členské státy mohou rozhodnout, že tento článek nebudou používat.
20. Podle čl. 28 Směrnice o dočasné ochraně:
 1. Členské státy mohou vyloučit osobu z poskytnutí dočasné ochrany, pokud
 - a) existují závažné důvody se domnívat, že
 - i) tato osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, jak jsou definovány v mezinárodních dokumentech vypracovaných za účelem přijetí předpisů týkajících se těchto zločinů;
 - ii) tato osoba spáchala vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu předtím, než na území tohoto státu byla přijata jako osoba požívající dočasné ochrany. Závažnost očekávaného trestního postihu se posoudí na základě povahy trestného činu, z něhož je daná osoba podezřelá. Mimořádně kruté činy mohou být kvalifikovány jako vážné nepolitické zločiny, přestože byly údajně spáchány s politickým cílem. Toto se vztahuje jak na účastníky trestných činů, tak na jejich návodce;
 - iii) tato osoba je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů;
 - b) existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že vzhledem ke skutečnosti, že byla na základě pravomocného rozsudku odsouzena za mimořádně závažný trestný čin, představuje nebezpečí pro společnost hostitelského členského státu.
 2. Důvody pro vyloučení podle odstavce 1 se posuzují pouze na základě osobního jednání dané osoby. Rozhodnutí a opatření o vyloučení se řídí zásadou přiměřenosti.
21. Žalobkyně splňuje podmínky § 3 odst. 1 Lex Ukrajina, neboť se na ni vztahuje Prováděcí rozhodnutí Rady, a to z důvodu podle čl. 2 odst. 1 písm. a). Žalobkyně totiž spadá do kategorie ukrajinských státních příslušníků pobývajících na Ukrajině před 24. únorem 2022,

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

kteří byli v tento den nebo po něm z Ukrajiny vysídleni v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil, jež v uvedený den začala. Tato skutečnost mezi účastníky řízení není sporná.

22. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že důvod pro neudělení dočasné ochrany je dán podle § 4 odst. 1 Lex Ukrajina ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně nesplňuje některou z podmínek pro udělení dočasné ochrany, protože jí byla udělena dočasná ochrana v Německu.
23. Podstatou sporu mezi účastníky řízení je otázka, zda udělení pobytového oprávnění plynoucího z dočasné ochrany v jednom členském státě EU zamezuje udělení pobytového oprávnění plynoucího z dočasné ochrany v druhém členském státě EU.
24. Soud připomíná, že členské státy EU se dohodly, že ve vztahu ke státním příslušníkům Ukrajiny nebudou uplatňovat článek 11 Směrnice o dočasné ochraně (srov. bod 15 odůvodnění Prováděcího rozhodnutí Rady). Státní příslušníci Ukrajiny, kterým svědčí dočasná ochrana podle Prováděcího rozhodnutí Rady, mají proto nejen právo primární volby členského státu, v němž jim má být poskytnut komplex práv spojených s dočasnou ochranou, nýbrž mají právo v průběhu trvání dočasné ochrany přemístit svůj pobyt do jiné, jimi zvolené členské země (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, body 53.-61.).
25. Zároveň platí, že čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany je možné současně pouze v jednom členském státě. Tento závěr výslovně potvrzuje bod 16 odůvodnění Rozhodnutí Rady č. 2022/382, systematika a znění Směrnice o dočasné ochraně, která počítá jen s jedním hostitelským státem (srov. např. čl. 11, čl. 15 odst. 5, čl. 25 a čl. 26), jakož i rozsudek Soudního dvora (desátého senátu) ze dne 27. února 2025 ve věci C-753/23, Krasiliva, podle něhož si státní příslušníci Ukrajiny mohou zvolit členský stát, v němž budou požívat práv plynoucích z dočasné ochrany. Soudní dvůr navíc v bodě 30 zmiňovaného rozsudku výslovně potvrdil, že orgány členských států jsou oprávněny ověřit, zda osoby požívající dočasnou ochranu „*již nezískaly povolení k pobytu v jiném členském státě*“. Je tudíž zřejmé, že zjištění, zda žadatel již požívá těchto práv v jednom členském státě, může být důvodem, pro který mu nelze ta stejná práva znovu poskytnout ve státě jiném. Práva plynoucí z dočasné ochrany by tedy neměla být současně poskytována ve více členských státech, přičemž součástí těchto práv je rovněž pobytové oprávnění plynoucí z dočasné ochrany, kterým lze současně disponovat pouze v jednom členském státě. Pokud však osoba pobytovým oprávněním v jiném členském státě nedisponovala nebo již nedisponuje (např. se jej vzdala), tento problém nenastane.
26. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, nastínil v bodech 72-78 postup při posuzování žádostí o poskytnutí dočasné ochrany pro ty případy, kdy Česká republika obdrží žádost o poskytnutí dočasné ochrany a zjistí, že ta je již poskytována v jiné členské zemi. V souladu s operačními pokyny k provádění Prováděcího rozhodnutí Rady (Úř. věst. C 126I, str. 9) povolení k pobytu *lze vydat pouze za předpokladu, že předchozí oprávnění k pobytu zanikne*.
27. Žalovaná správně přijala žádost žalobkyně o udělení dočasné ochrany k věcnému posouzení. Podle shora citovaného rozsudku však měla v rámci správního řízení povinnost poučit žalobkyni o skutečnosti, že není možné vydat pozitivní rozhodnutí o poskytnutí dočasné ochrany, pokud je v platnosti rozhodnutí již vydané Německem. Žalovaná měla povinnost zkoumat, zda v důsledku vydání povolení k pobytu na území ČR zanikne podle německé

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

právní úpravy tam vystavené pobytové oprávnění. Jinak řečeno, žalovaná měla povinnost zkoumat, zda má Německo úpravu analogickou českému § 5 odst. 8 písm. b) Lex Ukrajina, podle nějž *oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany dále zaniká udělením dočasné ochrany jiným členským státem Evropské unie*.

28. Pokud by žalovaná dospěla k závěru, že německá právní úprava neobsahuje úpravu analogickou českému § 5 odst. 8 písm. b) Lex Ukrajina, resp. pokud by se žalované nepodařilo zjistit, zda pobytové oprávnění v Německu v důsledku vydání povolení k pobytu na území ČR zanikne, bylo by nutné, aby žalovaná vyzvala žalobkyni, aby sama v přiměřené lhůtě stanovené žalovanou učinila kroky ke vzdání se pobytového oprávnění plynoucího z dočasné ochrany v Německu, resp. k jeho ukončení, k čemuž by jí měla žalovaná poskytnout nezbytnou součinnost. Pouze pokud by žalobkyně v přiměřené lhůtě nedoložila žalované, že učinila kroky k ukončení pobytového oprávnění v Německu, mohla žalovaná žádost zamítnout.
29. Žalobkyně tvrdila, že pobytovým oprávněním plynoucím z dočasné ochrany v Německu již nedisponuje, neboť jeho platnost skončila 3. 4. 2024. K tomu žalovaná odkázala na nařízení německé spolkové ministryně vnitra ze dne 28. 11. 2023 č. 334/2023, jímž došlo u všech státních příslušníků Ukrajiny požívajících dočasné ochrany v Německu k prodloužení pobytových oprávnění plynoucích z dočasné ochrany až do 4. 3. 2025. Proto žalovaná uzavřela, že žalobkyně byla i v době nového posouzení důvodů neudělení dočasné ochrany stále držitelkou dočasné ochrany udělené Spolkovou republikou Německo.
30. V projednávané věci přitom žalobkyně namítala, že členský stát nemůže zamítnout žádost o udělení dočasné ochrany z důvodu, že je osoba požívá práv plynoucích z dočasné ochrany v jiném členském státě. Žalobkyně měla za to, že se lze přestěhovat do jiného státu a získat tam dočasnou ochranu i poté, co již disponovala dočasnou ochranou v jiném členském státě. Při podání žádosti měla žalobkyně za to, že platnost pobytového oprávnění plynoucího z dočasné ochrany v Německu již skončilo. Soud shledal tuto námitku důvodnou.
31. Za situace, kdy správní orgány zjistily, že žalobkyně pravděpodobně stále disponuje pobytovým oprávněním odvozeným z dočasné ochrany v Německu, měly žalobkyni poučit, že její žádost nebude úspěšná, pokud nevyjde najevo, že pobytovým oprávněním uděleným v Německu žalobkyně již nedisponuje (např. proto, že se ho vzdala). K zániku pobytového oprávnění uděleného v Německu by mohlo dojít *ex lege* za situace, kdy by Německo mělo úpravu srovnatelnou s českým § 5 odst. 8 písm. b) Lex Ukrajina. Žalovaná však neučinila žádné kroky směřující k zjištění takové právní úpravy.
32. Postup žalované odporuje výše uvedeným krokům, které ve svém rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42 pro správní orgány nastínil Nejvyšší správní soud.
33. V dalším řízení bude žalovaná povinna postupovat při posouzení žádosti žalobkyně o udělení dočasné ochrany v ČR v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu, které vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42. Zejména body 71-78 uvedeného rozsudku obsahují jasný a podrobný výčet kroků, které je nutné učinit v situaci, kdy správní orgány obdrží žádost o poskytnutí dočasné ochrany a zjistí, že ta je již poskytována v jiném členském státě EU. Žalovaná v souladu s tímto rozsudkem poučí žalobkyni o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žalobkyně na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v ČR, žalovaná ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území ČR dojde podle práva Spolkové republiky Německo automaticky k zániku předchozího

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění žalovaná vydá žalobkyni oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v Německu vůbec zjistit, vyzve žalovaná žalobkyni, aby sama v přiměřené lhůtě učinila kroky k ukončení pobytového oprávnění v Německu. K tomu jí žalovaná poskytne součinnost. Jestliže žalobkyně učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v Německu a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči německým orgánům), žalovaná žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu. Žalovaná žádosti vyhoví a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žalobkyně doloží žalované, že učinila nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v Německu, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně německých orgánů. O této skutečnosti žalovaná sama uvědomí německé orgány. Pokud žalobkyně v přiměřené lhůtě nedoloží, že učinila kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v Německu, žalovaná žádost o poskytnutí dočasné ochrany zamítne.

VI.

Závěr a náklady řízení

34. Z důvodů shora uvedených postupoval soud podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, přičemž žalovaná je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázána právním názorem vysloveným zdejším soudem v tomto rozsudku.
35. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně byla ve věci úspěšná, avšak žádné prokazatelné náklady řízení jí nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.